

ÉGIGÉRŐ

28. évfolyam 3. szám

2024. december - Advent

Edward Burne-Jones: Furulyázó angyal (1878); Sudley House - Aigburth, Liverpool, Anglia

„Mindent vizsgáljatok meg: a jót tartsátok meg.”

1 Thessz 5,21

Vizsgálgatásokban jó vagyok. Pláne, ha a másikat kell megvizsgálni. Pillanatok alatt képes vagyok dekódolni, hogyha valaki kicsit máshogy néz ki vagy máshogy viselkedik. Hozzá is teszem, hogy ennek biztos oka van. Hogy valami most más, valami van az illetővel. Az is könnyen megy, hogy ezeket a vizsgálódásaimat meg akarjam osztani másokkal. Persze sutogva, elrejtözve, az emberek háta mögött. Mégiscsak a lelkeség a foglalkozásom. Az élethivatásom. Nem tudhatják meg rólam, hogy olyan vagyok, mint bárki más. Pontosabban, hogy a rosszabb pillanataimban épp ugyanolyan vagyok, mint bárki más a rosszabb pillanataiban. Pedig ez az igazság, bármennyire fontos nekem, hogy küzdjek ellene.

Vizsgálgatásokban jó vagyok, de talán a legjobban magamat tudom megvizsgálni. Nem az az ember vagyok, aki észre sem veszi a gyarlóságait, gyengeségeit. Sőt. Legtöbbször mintha csak azt venném észre, ami rossz vagy hibás bennem. Egyszer például elrontottam egy fontos liturgikus szöveget itt a gyülekezetben, azóta nem tudom kiverni ezt a fejemből, mikor az oltárhoz állok. Halkan mondom is magamban: hogy lehetek ennyire *béna*? Ez lehet nem is önvizsgálat már, hanem önmarcan-golás.

Luther Márton 95 tételét a következőképpen kezdi: „Amikor Urunk és Mesterünk, Jézus Krisztus azt mondta: „Térjetelek meg!” – azt akarta, hogy a hívek egész élete bűnbánatra térés legyen.”

A bűnbánat, méltatlanságainkra való gondolás, önmagunk kőkemény vizsgálata evangélikus identitásunk egy háttérbe szorított, de kulcsfontosságú eleme. A reformátor azonban nem azt helyezi előtérbe, hogyha valami rosszat teszünk, csakis akkor gyónjuk azt meg. Azt írja: egész életünk erről szóljon. Szüntelenül keressük, kutassuk azt, hogy kik is vagyunk mi és hogy kicsoda Isten életünkben.

Az igazán jót megtartani csak akkor lehet, hogyha emberi vizsgálgatásaink nem a másik méregetéséről vagy önmagunk marcangolásáról szólnak, hanem a minket megteremtő, megváltó és megszentelő Isten felé fordulásról. A naponként, életünkben újra és újra szorgalmazott megtérésről. Ahol már csak abban a vizsgálgatásban lehetünk jók, ami az örök élet felé vezet.

Áldott, vizsgálgatásoktól mentes, megtéréssel teli és a jót folyamatosan megtartó és szorgalmazó új évet kívánok!

Nagy Szabolcs

(Isten)élmény-központú konfirmációs oktatás

A tavalyi konfirmanduscsoport rendkívüli vizsgáján bemutattam a tavasszal megjelent könyvem, melynek alcíme azonos e cikk címével, és amely cím tökéletesen összefoglalja, milyen irányú, milyen típusú konfirmandus segédanyag található a kiadványban. Egy tanári kézikönyvről van szó, amelyet nemcsak a konfirmációs képzés során, de az ifiben és más gyülekezeti csoportok munkájában is használhatunk. Tíz fontos, nagy témakört ölel fel, mely a „tananyag” alapját képezi, és ehhez kínálok benne – szerzőtársaimmal együtt – számtalan mai feldolgozási formát, ötletet, amelyeket én az elmúlt 6-8 konfis csoportban már sokszor kipróbáltam.

Ebben a tanévben 27 fiatallal vágtunk neki a munkának, és egyben az élmények felfedezésének, a közösség formálásának és a rengeteg gofri elfogyasztásának minden csütörtök délután. Hatalmas csapat, ehhez mérten nagy kihívás, de annál nagyobb reménység, hogy ők egyszer egy igazi közösséggé kovácsolódnak. Advent első vasárnapján láthatta, hallhatta őket a gyülekezet, és megszólalnak majd egy karácsonyi jelenetben is a szeretetvendégség délutánján.

Hordozza imádságban őket és a velük való munkát közösségünk egésze, Isten áldását kérve életükre, hitük formálódására!

Keczkó Szilvia

Egy kirándulás(szervezés) margójára

Az egész úgy kezdődött, hogy: „Annak idején...” – Hát, ha így kezdem, akkor ebből csak anekdotázgatás és sztorizgatás lesz.

Na fussunk neki még egyszer!

Az egész úgy kezdődött, hogy a nyár vége felé – ahogy minden évben az elmúlt időszakban – elkezdtük tervezni a gyülekezet éves munkarendjét. Amikor októberhez és a családos kiránduláshoz értünk, elfogott a rossz érzés, kavarogtak bennem a kérdések: *Vajon lesz-e, aki elvállalja, aki megszervezi? Lesz elég jelentkező, aki eljön?* És mint „példamutató” felügyelő már temetni is kezdtem magamban az egészet...

A részletekbe nem mennék bele, hogyan és miért, de úgy alakult, hogy Bognár Attilával végül elvállaltuk a hétvége megszervezését. Nem állítom, hogy ez volt életem legegyszerűbb szervezése, de az biztos, hogy az egyik legtanulságosabb – de ezt hagyjuk a végére.

Amikor megírtam az első levelet a hétvégével kapcsolatban, a korábban, más alkalmak meghirdetésekor tapasztaltakkal ellentétben nem özönlöttek a jelentkezések – így máris igazolva láttam a korábban leírt kételyeimet. Na, de ennyit a negatív felütésről, hiszen szerencsére most is beigazolódtott a régi igazság, hogy ember szervez...

Ahogy személyesen is megszólítottuk az embereket, kezdtek érkezni a pozitív visszajelzések: *„Igazából szívesen mennék...”; „Ha lesz társaság a gyerekeknek,*

akkor jövünk...”; „Van még hely, mert akkor szívesen csatlakoznánk...”, majd a jelentkezések is.

Attila elvállalta, hogy körbejárja a vacsora/ebéd lehetőségeket (ha már körbejárta, akkor meg is szervezte), ami gyakran neurálgikus pontja egy-egy többnapos kirándulásnak. Pár nap múlva Pali jelezte, hogy ő (vagy Szilvi?) szívesen főzne előre szombat estére vacsorát – mi pedig éltünk a felajánlással. Szerencsére „last minute” Imreh Peti is jelentkezett, és kérés nélkül levette a vállunkról a túraútvonalak terhét. Egyszer csak ott álltam, hogy már-már semmi dolgom a szervezéssel, csak össze kell írnom a jelentkezőket, és be kell szerveznem az elengedhetetlen virsli-vacsora hozzávalóit. Ez pedig – lássuk be –, azért nem egy nagy kihívás. Nem melleleg, „aki” az időjárásban egyedül segíthetett, ebben szintén mellénk állt.

Jut eszembe, a lényegét majdnem elhagytam.

Október második hétvégéjén huszonhatan, gyerekek és felnőttek vegyesen, Mátraszentistvánon jártunk a Dr. Keken András Menedékházban. Szombaton gyönyörű őszi időben kirándultunk a Vöröskő kilátótól indulva, a Newton sziklát útba ejtve, az Ágasvári Turistaházig a hegygerincen, majd vissza a völgyben a patak mentén (Misi és Benedek inkább a patakban). Vasárnap Galyatető környékén tettünk egy levezető sétát. A reggeli és az esti áhítatokat Taizéi énekekkel színesítettük,

ami számomra az ifjúságom tőrít idézte fel. A kirándulások alatt, a krumplipucolás közben és mindkét este a vacsora után hosszabban beszélgethettünk egymással, mint egy-egy vasárnap a templomkertben.

Az elején ígértem tanulságot is.

Az egyik, hogy mint már oly sokszor, most is kaptam egy „égi maflást” a néha hatalmába kerítő pesszimizmusom, és negatív hozzáállásom. Előre próbáltam temetni, és elengedni azt a hétvégét, ami végül minden ízében gazdag és feltöltő alkalom lett (remélem) minden résztvevőnek.

A másik, ha egy feladat megtalál, az nem véletlen, azzal dolgom van. Nem állha-

tok hozzá kelletlenül, utálkozva, mert nem magamért kaptam. Amikor pedig már beálltam a feladatba, akkor, ahogy most is bebizonyosodott, kapok hozzá segítőköt, társakat, hogy mindez élménnyé váljon.

Kívánom mindenkinek, hogy megélje, milyen töltekező élményt tud nyújtani egy hétvégi gyülekezeti kirándulás – távol a várostól, barátok és Isten jelenlétében. Kívánom azt is, hogy megtapasztalja más is a szervezéssel járó feladatok mellett az abban rejlő örömet is.

Májusban gyertek ti is! Azt biztos nem én szervezem. :-)

Mihályi Szabolcs

Balatongyöröki képek

Már alig vártam a napot, amikor végre elindul a vonatunk Balatongyörökre. Ez volt a második ifi táborom, és a nyári élmények után sejtettem, hogy itt is jól fogom magam érezni. Nem is tévedtem.

Első este az egész hetes iskolai fáradalmainkat kis kosarazással vezettük le. Vacsora után ráhangoló játékkal és egy esti áhítattal zártuk a napot. A nehéz hét után

jól esett egy kicsit feltöltődni ezekkel a gondolatokkal, igékkel.

A második nap délelőttjét ugyancsak áhítattal indítottuk, majd játszottunk. Szmélyes kedvencem az a páros játék volt, amelyben az egyik tag „elmesélt” egy képet, és a másik ennek alapján minél pontosabban lerajzolta azt. Viccesebbnél viccesebb képek születtek, amiket kiraktunk a terem egyik falára.

Szabadidőben lehetett egy kicsit tanulni, de én inkább az egész hétvégét ki akartam élvezni, ezért leckeírás helyett az udvaron rögzíttem a többiekkel. A délutáni kirándulás jó nagyra sikeredett, de rengeteg szépséget láttunk, nekem legjobban a kilátóból elénk táruló panoráma tetszett.

A nap – és az egész hétvége – legkülönlegesebb része az esti imaséta volt. Még soha nem vettem részt ilyen programon. Egészen megható és lélekemelő volt. A végén, Szilvi áldása után teljes sötétségben énekeltünk taizéi énekeket, ami tovább segítette az elmélyülést.

Nagyon jól esett, hogy a nagyobbak befogadtak minket és társukként kezelték a frissen konfirmáltakat is. Az egész hétvégét értékesebbé tette a sok-sok baráti beszélgetés. A családom is a Balatonnál töltötte a hétvégét, de nem hagytam nekik, hogy vasárnap ők vigyenek haza, mert az utazás is élvezetes része az ilyen táboroknak. Jó arra gondolni, hogy hamarosan újra lesz közös programunk az ifis csapattal!

Pintér Márton

AZÉRT SZERETEK IDEJÁRNI...

Mert hatalmas erőt ad

Azért szeretek idejárni, mert hatalmas erőt ad az, hogy a csoport tagjaival egy csónakban evezünk. Ha időben kicsit eltolódva is, de ugyanazokkal a kihívásokkal, nehézségekkel szembesülünk mindannyian a sok öröm mellett. Jó ezeket megosztani egy olyan helyen, olyan emberekkel, akikkel közös az alap és hasonló az irány is.

Meghallgatjuk, támogatjuk egymást, és hosszú évek óta figyelemmel kísérjük, ahogy gyerekeink megszületnek, felcsepe-

rednek, majd apránként elhagyják a fészket. Összeköt minket sok közös élmény: az együtt éneklés és imádkozás, a hosszú beszélgetések, játszások, karácsonyi mézeskalács sütés, de még egy nagy közös táncolás is. Jó hónapról hónapra megérkezni egy ilyen sokszínű, támogató közösségbe, és nehéz az összejövetel végén hazaindulni, hiszen olyan messze van még a következő alkalom.

Schulek Rita

AZÉRT SZERETEK IDEJÁRNI...

Mert együtt énekelni jó

Azért szeretek idejárni, mert együtt énekelni jó. A péntek este az éneklésé, méltó zárása egy sűrű hétnek. Az éneklés kisimít, felemel, az érzékszerveim csak az „itt és most”-ra összpontosítanak.

Én a zene segítségével tudok hálát adni a mögöttem lévő hétért, és úgy bújok bele a hangokba kórustársaimmal együtt, mint egy puha takaróba. Kint hagyjuk a hét

nehézségeit, harmóniává oldjuk a diszharmoniót, nevetünk, énekelünk együtt.

Az éneklés itt tényleg mindenkié. Legyen az képzett zenész vagy dalolni szerető amatőr. Nem a kottaolvasás tudománya határoz meg minket, hanem a közös muzsikálás. Segítünk egymásnak, és Zoli vezénylő keze segít nekünk. Érdemes megtapasztalni.

Nagy Ágnes

AZÉRT SZERETEK IDEJÁRNI...

Mert igazi közösségben vagyok

Azért szeretek idejárni, mert ezen a csütörtök délelőtti bibliaórán érzem a legjobban, hogy a gyülekezetben igazi közösségben vagyok.

Azóta járok erre az alkalomra, hogy nyugdíjba mentem, és kezdetben az apámat kísértem el, aki gyakori előadó is volt. Nagyon megtetszett, hogy itt közvetlenül hallgathatjuk az Igét és a magyarázatokat, hozzászólhatunk az előadásokhoz, együtt gondolkodhatunk a hallottakról,

és megoszthatjuk egymással a személyes élményeinket.

A kör tagjai figyelnek egymásra, mindenkinek megvan a többiek telefonszáma, elérhetősége, így van kitől segítséget kérni. Köszöntjük a névnapjukat ünneplőket, alkalomadtán együtt megyünk műzeumba, hangversenyre vagy más programokra. Mi, „csütörtökiek” igazi baráti társaság vagyunk, és örömmel fogadjuk az újonnan érkezőket.

Tomcsányi Zsuzsanna

AZÉRT SZERETEK IDEJÁRNI...

Mert örömet szerez a találkozás

Keddenként...

ha eljutunk a Bibliaórára, mindig örömet szerez a találkozás. Találkozás a csoporttagokkal, új keresőkkel, a lelkésszel, az igei üzenetekkel, az éneklés és imádság lélekemelő közegével, a mások-megosztotta gondolatokkal, és jó esetben Istennel.

Keddenként...

vagy egy igeszakaszt veszünk, amelyen az előadó elmélkedik egy sort, közel hozva ezer-, vagy többezer éves írásba, beszédbe öntött bibliai gondolatokat, és mi találhatunk kapcsolódási pontokat életünk eseményeivel, problémáival, amit – néha értetlenkedve, néha ellenkezve is – megbeszélünk. Máskor hitvallási iratok ke-

rülnek elénk, melyekbe mélyen beletekintve erősíthetjük saját hitünket, az Úrba vetett reménységünket. Van, amikor meghívott vendég tart előadást: ez mindig üdítő alkalom; vagy gyülekezeti tag gyakorlatias hangsúllyal, de mindig az Istenhez tartozás igényével. Az órán elhangzott, megbeszélt tartalmaknál az a szerencsés, ha szemünket minden esetben megpróbáljuk megemelni, megtalálni az isteni szempontot.

Keddenként...

az óra végeztével átélhetjük, hogy a napi rutinból kilépve – lelki-spirituális tartalmakkal foglalkozva – bensőnk isten-élménnyel töltekezik fel, amely hazavihető többlettel gazdagít.

Szák Kocsis Pál

AZÉRT SZERETEK IDEJÁRNI...

Mert a gyülekezethez kapcsol

A mostani szenior, régen ifjúsági csütörtöki bibliaóra az első tudatos választásom, a legrégebbi személyes döntésem és kötődésem, ami a gyülekezethez kapcsol és végigkíséri egész felnőtt életemet.

Az óra az évtizedek alatt többször átalakult, megújult, alkalmazkodott az élethelyzetünk, az időbeosztásunk és az érdeklődési körünk változásaihoz, de néhány dolog nem változott. A hétköznapi rohanásban legalább egy estére megállunk, Istenre és egymásra figyelünk, érdekes, miniket foglalkoztató kérdésekről hallgatunk

meg egy bevezető előadást, majd kötetlenül beszélgetünk. Az órák nagy részét vendéglátó családoknál tartjuk, ennek ellenére nem alkotunk zárt közösséget, mindenkint szeretettel hívunk és várunk személyesen és a levelező listán keresztül is, aki az adott téma iránt érdeklődik.

Szeretettel várjuk az érdeklődő testvéreket, mert az érdekes témák, jó beszélgetések mellett szorosabb Istenhez való kapcsolódást, életre szóló barátságokat és megtartó közösséget is találhatnak csütörtök estéinként.

Müller Judit

„Áldó hatalmak oltalmába rejtve”

BUDAI ÉNEKÜNNEP 2024

Örök élet vasárnapja a Budai Evangélikus Egyházmegye kórusai számára idén is a közös éneklés ünnepévé vált. A Budahegyvidéken november 24-én, immár negyedik alkalommal megrendezett énekünnep résztvevői változatos műsor által élhették át az Ige és zene egymáshoz kapcsolódásának egyedülálló erejét. Hat kórus vállalt önálló zenei szolgálatot, valamint három alkalommal megszólalt az összkar, ahová további együttesek tagjai is bekapcsolódhattak. Az idei év különlegessége volt, hogy a program az *Énekeskönyv-megújítás első próbafüzetének* teteleiből is válogatott.

Nagy öröm volt hallgatni a közelmúltban alakult piliscsabai együttes szolgálatát, Kajzinger Ildikó vezetésével. Kis létszámú, ám csengő és üde hangzást bemutató csapatuk a bizonyíték arra, milyen jó és fontos dolog belefogni ebbe a munkába, akár előzmények nélkül is. A budavári gyülekezet ismét bemutatta sokszínűségét: a Schütz kórus Hacknauer Bettina irányításával a klasszikus kórusrepertoár műveivel örvendeztette meg a hallgatóságot, míg a gospelkórus saját műfajának igényes bemutatásával kapcsolódott be, Szuhaí Mónika vezetésével és Elek Norbert zongorakíséretével. Hikisch Zoltán kórusvezető és a budahegyvidéki énekkar reneszánsz és barokk muzsika tolmácsolásával emelte az ünnep fényét, majd ezt a kronológiát folytatta Pap Kinga Marjatta vezetésével a Fővárosi Protestáns Kántorátus angyalkórusra emlékeztető női kara, egy romantikus és egy 20. századi kórusművel. A kelenföldi kórus és zenekar műsora egyrészt modernebb stílus felé nyitott egy lehetséges

új gyülekezeti énekkel, valamint szorosan kapcsolódva az egyházi év végéhez a gyászmise szövegrészletéből idézett: „Ments meg engem, Uram, az örök haláltól [...] Örök nyugalmat adj!” - ezúttal a barokk Johann Joseph Fux feldolgozásában. Az együttes vezetője Bence Gábor.

Az istentisztelet három pontján is megszólalt az egyesített kórus, minden alkalommal az első próbafüzetből kaptunk ízelítőt. Kezdeként elhangzott az *Éjjel, nappal angyal szeme vigyáz rám* spirituálé Beharka Pál feldolgozásában, később Draskóczy László *Áldjon meg téged, áldjon az Úr* kánonja, végül pedig megismerhettük Túrmezei Erzsébet *Számkivetetten, messze idegenben* szövegkezdetű énekét. Ez utóbbi a kelenföldi zenekarral kiegészülve alternatim előadásban szólalt meg, így bekapcsolódhatott az este valamennyi aktív és addig passzív résztvevője.

Talán kimondható, hogy az ünnepi alkalom tartalmi középpontja az énekprédikáció volt. Az Ige Máté evangéliumából

hangzott (Mt 25,1-13: A tíz szűz), majd a házigazda lelkész, Keczkó Pál esperes gondolatait hallhattuk az *Áldó hatalmak oltalmába rejtve* kezdetű énekünk (ÉÉ 355) egyes versszakjaival váltakozva. Ezt Németh Sándor kifinomult orgonálása gazdagította, akinek a versszakokat bevezető meditációi elválaszthatatlan egységet képeztek az aktuális versszak szövegével, valamint az azt elmélyítő prédikációs szakasszal.

Köszönet minden muzsikusknak a felkészülésért, a felsoroltakon túl Szepesfalvy Bencének a prelúdiumban elhangzó trombitájátéért! Külön köszönet a program összeállításáért és az esemény megszervezéséért Ecsedi Zsuzsa budahegyvidéki kántornak és egyházmegyei zenei felelősnek!

Németh Zsuzsa

A tudósítás megjelent az evangelikus.hu oldalon.

Fotó: Szepesfalvy Bence

Együtt sírtunk és nevettünk

Idén tizedszer készül gyülekezetünk amatőr színtársulata a karácsonyi előadásra. Hihetetlen, hogy már ennyi év eltelt azóta, amikor egy novemberi istentiszteleten kihirdettük, akinek van kedve ilyesmire, várjuk az első próbára. Belevágtunk.

Hat lelkes „színész” volt, akik minden előadásban szerepeltek. Sokszor kiegészültek, gyerekekkel, fiatalabbakkal, női szereplővel (mert abból valahogy mindig kevés volt). Olyan is előfordult, hogy valaki két-három éven át maradt, de aztán tovább lépett mégis. Ez a hat ember azonban töretlen lelkesedéssel, kitartással, örömmel, átadni kívánt örömmel van jelen immár tizedik éve, minden adventben.

Volt már igazi kabaré, meghitt karácsonyi történet és olyan is, amelyben keveredett e kettő. Ilyenkor együtt sírtunk és nevettünk...

Volt igen-igen hosszú és jelenet-szerűen rövid, sőt 2020 karácsonyára ugyanúgy felkészültünk, csak éppen egy videóra felvett színdarabbal, melyet karácsony esté-

jén küldtünk aztán a gyülekezet tagjainak, a mi karácsonyi ajándékunkként.

A vasárnap esték forraltbor és mézeskalács illatú (és ízű) könnyes-vidám próbái immár hozzátartoznak mindannyiunk novemberéhez, decemberéhez. Forró bögrékkel kezünkben a hideg templomban díszletet tervezünk, oltárteret rendezünk és addig próbálunk, míg minden darabot annyira megszeretünk, hogy amikor a szeretetvendégség estéjén egyszeriben vége lesz, alig tudjuk elengedni.

Persze, mondhatja valaki, hogy nem csak karácsonyra készülhetünk, lehetne máskor is előadás, például passió vagy valami tanév végi meglepetés. Nem mondom, hogy nem jutott eszünkbe, de reális belátással mondtuk erre, hogy többre nincs kapacitásunk. Ezt viszont annál nagyobb örömmel. Hálás vagyok minden valaha köztünk megforduló szereplőnek, de kiváltképp nektek: Kati, Rita, Szabolcs, Attila, Gergő és (másik) Szabolcs!

Keczkó Szilvia

Adventi út

*Te emberi útunkat végigjártad,
Éles kövei lábad is sebeztek,
Ismerős neked a gond, félelem, bánat,
És jól tudod, hogy most is hányszor kell még
Rögös útakon roskadozva mennünk,
Fáradtságot, fájdalmat viselve...*

*S most ismét karácsony lesz és a lelkünk
Tiszta fényekre, boldog énekekre
Sóvárog. Hozzád kiált szívünk vágya:*

*Ajándékozod minékünk békességed!
Vond adventi útunkat ragyogásba!
Hiszünk, így cselekszel, ha kérünk Téged.*

*S ha a szent éjszakában Betlehem
Kis jászla elé borulunk, kezed
Tedd rá hajszolt szívünkre csendesen,
Hogy minden vihar elcsituljon bennünk,
És boldogan ujjongva énekeljünk:
Karácsony! Földre szállt a szeretet!*

Túrmezei Erzsébet

Szeretettel hívjuk es várjuk a testvéreket karácsonyi alkalmainkra:

december 21. 16:00 **Karácsonyi szeretetvendégség**

december 24. 16:00 **Szentesti istentisztelet**

december 25. 10:00 **Úrvacsorás istentisztelet és gyermekfoglalkozás**

december 26. 10:00 **Úrvacsorás istentisztelet**

Gyülekezeti alkalmaink

ISTENTISZTELETEK

Vasárnap 10.00 órákor úrvacsorával

Családi istentisztelet

A hónap első vasárnapján
11.15 órákor

Könnyűzenés istentisztelet

A hónap harmadik vasárnapján
11.15 órákor

GYERMEKBIBLIAKÖR

Minden hónap 2., 4. és 5. vasárnapján
10.00 órákor

BIBLIAÓRÁK

Kedden 18.00 órákor
Csütörtökön 10.00 órákor

ÉNEKKARI PRÓBÁK

Pénteken 18.30 órától – gyülekezeti kórus

HITTANÓRÁK

Hétfőn 17.00 órákor óvodások részére

IFJÚSÁGI ÉS FIATAL FELNŐTT ÓRÁK

Fiatal felnőttek bibliaórája

Havonta egy csütörtök este 18.30 órákor
– megbeszélés szerint

Ifjúsági óra

Pénteken 17.30 órákor

Konfirmációi előkészítés

Csütörtökön 16.00 órákor

HÁZASPÁROS KÖR

Havonta egy csütörtök este 19.00 órákor
– megbeszélés szerint

BABA-MAMA KÖR

Havonta két péntek délelőtt
– megbeszélés szerint

Aktuális gyülekezeti programjainkról honlapunkon tájékozódhatnak.

**Továbbá ott van lehetőség feliratkozni levelezőlistánkra is:
hegyvidek.lutheran.hu**

ÉGIGÉRŐ

Erős vár a mi Istenünk!

A BUDAHEGYVIDÉKI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA, MEGJENIK ÉVENTE 4 ALKALOMMAL

Kiadó: Keczkó Pál lelkész | 1123 Budapest, Kék Golyó utca 17. | Telefon: +36 1 224 0640; +36 20 824 3460

E-mail: pal.keczko@lutheran.hu | Szerkeszti: Keczkó Szilvia

hegyvidek.lutheran.hu

Típo, tördelés: Kappéter Ákos | Nyomdai kivitelezés: Rózsa Gábor nyomdája

A KIADVÁNY MEGJENÉSÉT A XII. KERÜLETI HEGYVIDÉKI ÖNKORMÁNYZAT TÁMOGATJA.